

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

(Lovforslaget (nr. 41) findes i tillæg A. sp. 583, fremsættelsen i tidenden sp. 1423).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Børge Schmidt: Da man i 1959 ændrede loven vedrørende personlig skat til kommunen, blev erhvervsskatten i en række byområder, der i udpræget grad var omgivet af skattelykommuner, afløst af et tilsvær, der skulle betales til centralkommunen. For Københavns kommunes vedkommende blev tillige udligningstilsværet fra Frederiksberg og Gentofte kommuner afviklet til et beløb, der svarede til 110 pct. af det beregnede tilsvær for regnskabsåret 1957-58.

Man erkendte dengang, at det var midlertidige ordninger, der her var etableret, og man satsede på noget mere varigt, der kunne medvirke til, at de udgifter, der er fælles for et samlet byområde, blev fordelt på en bedre måde, end erhvervsskatteordningen havde gjort det muligt.

For tredje gang fremsættes der nu forslag om at forlænge den midlertidige ordning, og selv om man kan have sine tvivl om, hvorvidt dette vanskelige og ømtålige problem kan løses inden for den frist, det nu fremsatte lovforslag forudsætter, vil jeg alligevel gerne udtrykke forhåbning om, at der sker noget på dette område. Det kan jo ikke bortforklares, at der i de senere år er sket en ændring i såvel de enkelte byområder som i kommunerne i hovedstadsområdet med hensyn til økonomisk bæreevne, og det ville også være rart, om denne nye tingenes tilstand kunne komme til udtryk i en senere lovgivning.

Jeg vil gerne understrege, at beskatningsprocenterne i erhvervs- og omegnskommunerne har nærmet sig hinanden, som det også fremgår af bilaget til lovforslaget, hvorfor der vel næppe i dag er det samme incitament som tidligere til at søge efter et skattely. Den økonomiske integration mellem erhvervskommuner og omegnskommuner er imidlertid blevet stadig stærkere,

og behovet for en udligning mellem de pågældende kommuner som følge af kommunernes vidt forskellige udgiftsbehov eksisterer stadig væk, og erhvervsskatten er vel omtrent den eneste generelle mulighed, hvormed dette udligningsbehov kan søges tilgodeset. Vi lægger derfor i den socialdemokratiske gruppe stor vægt på, at den nuværende afløsningsordning i det mindste opretholdes, indtil en mere generel løsning af centralkommunernes organisatoriske og økonomiske problemer kan gennemføres.

Jeg vil gerne erkende det rigtige i det synspunkt, som jeg forstår ligger bag forslaget om forlængelse af ordningen, nemlig for hovedstadskommunernes område dette, at disse selv forsøger at finde frem til et forslag om en ordning, som lovgivningsmagten så kan tage tilbørligt hensyn til. Det er jo almindelig kendt, at man inden for Hovedstadskommunernes Samråd netop i øjeblikket arbejder meget energisk med dette problem.

Stor betydning i denne forbindelse får jo utvivlsomt resultatet af den undersøgelse, som et i maj måned sidste år nedsat tjenestemandsudvalg, der har til opgave at foretage en grundig analyse af hovedstadskommunernes indbyrdes stilling i økonomisk henseende, kommer til. Og i den forbindelse må man også pege på, som det er gjort i bemærkningerne til lovforslaget — og her kommer de andre byområder stærkt ind i billedet — de resultater, som såvel ejendomsskatteudvalget som byrdefordelingsudvalget — kommunallovskommissionens undersøgelser må vi vel se bort fra, når det gælder hovedstadsområdet — finder frem til. De vil også være medbestemmende for den fremtidige ordning kommunerne imellem. Jeg forstår også, at den foreslåede forlængelse for hovedstadsområdet vedkommende sker efter forhandling med Hovedstadskommunernes Samråd.

Jeg vil gerne på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale det fremsatte lovforslag.

Jens Chr. Christensen: I 6 år har folkettinget gennemført midlertidigt erhvervsskattetilsvær for 9 centralkommuner og 47 omegnskommuner. Der foreslås nu en forlængelse yderligere for 2 år, og dermed kan vi vel sige, at det midlertidige nærmer sig